

Chờ Cơm

(Cho KT, hạt trai, túi áo ...)

1.

Từ ngày lấy nhau đến giờ, việc đầu tiên anh làm khi hai vợ chồng ngồi vào bàn ăn là tiếp thức ăn cho chị. Anh ăn cần lấy chiếc thìa lớn xúc đủ các món vừa kho, vừa xào để vào bát chị, rồi nhìn chị, anh nói:

- Ăn đi cưng.

Hôm nào thấy chị vẫn còn dở tay trong bếp, loay hoay hâm thêm thức ăn cho nóng để đem ra thì anh ngồi chờ chị ra ngồi cùng rồi mới cầm đũa lên gấp thức ăn. Nếu chị có giục anh ăn trước bát súp đi kéo không súp người thì anh vẫn cứ một mực ngồi chờ, không lần nào anh chịu ăn trước.

Ăn xong, anh đi lấy thuốc bổ, rót một ly nước đầy đưa cho chị, lại nói:

- Uống đi cưng.

Năm chị về với anh, chị còn trẻ lắm. Trẻ vô cùng mà cũng ... trẻ con vô cùng! Anh cưng chị như cưng trứng mỏng. Tối ngủ, chị rúc vào dưới nách anh như bé con rúc vào ngực mẹ tìm hơi ấm. Anh lấy tay áp lên tai chị, hôn lên trán chị, rồi anh nói:

- Ngủ đi cưng.

Hôm nào thấy chị mãi loay hoay làm những việc tần mẩn quá giờ đi ngủ, anh đi tìm chị, giục chị lên lầu. Có

khi anh còn xoay lưng ra, bảo:

- Lẹ lên nào. Bỏ công lên lầu, phải đi ngủ thôi, không được thức khuya như thế!

Lâu lâu, vào giờ ngủ rồi, anh còn kể chuyện cổ tích cho chị nghe. Chuyện cổ tích toàn do anh ... bịa ra cả, vậy mà cũng có lắm chi tiết thật li kỳ làm cho chị phải chú ý. Đôi khi trong đó có bà tiên, đôi khi có cô bé, có chó sói, có trắng rằm, có rừng già, có cả bà phù thủy.

Đôi khi chỉ có một ông lão già và một đứa bé con, bé còn còn con, lang thang dạt nhau đi mò ngọc trai đáy giếng ... Ngọc trai có thể là mẫu trắng vành vành thơm ngát ngoài biển khuya, mà cũng có thể là những giọt nước mắt như thủy tinh tròn xoe trên đôi má của chị. Được chồng yêu, chồng chiều, chồng cưng như thế mà có khi chị còn ... khóc, còn hờn, còn giận ... thì cũng phải kể là chuyện lạ đời! Ai cũng bảo chị thế.

Lần nào cũng vậy, anh âu yếm nhìn chị, trả lời thay, không, nhà tôi chỉ những nhẽo tôi quá đấy thôi, bám tôi quá đấy thôi, hư lắm, không để cho tôi được yên phút nào, thật lắm khi cũng khổ cho cái thân tôi lắm, phải vác một ... đứa bé về nhà để nuôi!

Nói thì nói thế, anh than khổ, nhưng cứ mỗi năm trôi qua, anh nuôi chị càng nhiều thì chị lại càng thấy mình bé lại, không lớn lên được chút nào ... Nghĩa là được cưng chiều quá mức, thế thôi!

2.

Rồi anh chị sanh con đẻ cái. Mười mấy năm trôi qua ... Chị bận rộn học làm mẹ. Anh phải theo chị bận rộn học làm cha. Mà muốn làm bố mẹ cho tới nơi tới chốn thì cũng không phải là chuyện dễ dàng! Thật là muôn vàn khó khăn, cực nhọc ... Chị mở rộng tay ra ôm chặt lấy những đứa con, như anh đã từng ôm chặt chị. Chị chăm chút từng miếng ăn giấc ngủ cho các con, như anh đã từng chăm lo từng tấm chăn, từng viên thuốc cho chị. Học làm mẹ, tức là phải học làm người lớn! Vậy mà bà mẹ trẻ này vừa muốn nuông chiều con cái, lại vừa muốn được tiếp tục nuông chiều. Ngày đứa con cuối cùng của anh chị gần tròn một tuổi, anh có viết cho chị một tấm thiệp làm cho chị rất cảm động, ký tên mấy bố con ...

Anh viết, "Mỗi ngày nào Bố đem một đứa bé ... đi lạc về nuôi, để làm người bạn đời của Mẹ. Bây giờ đứa bé ấy đã nghiễm nhiên trở thành một bà Mẹ. Mấy mươi năm nữa có trôi qua thì bà Mẹ ấy cũng sẽ vẫn mãi là đứa bé quý yêu luôn được cưng chiều trong lòng của Bố."

3.

Bỗng một hôm ...

Không phải là mấy mươi năm trôi qua, mà chỉ chừng hơn 3 năm sau khi viết những dòng chữ đó, anh đi làm về trễ, bảo với chị:

- Từ giờ trở đi, đừng chờ cơm Bố nữa. Đôi thì cứ ăn trước đi, chờ làm gì. Phải tập tự lập cho quen đi. Giọng nói anh đượm vẻ khó chịu, như thể chị đã phạm phải một lỗi lầm rất to lớn khi đã kiên nhẫn ngồi chờ cơm anh. Đến khuya, chị thấy anh còn loay hoay dưới nhà chưa lên lầu, chị giục anh lên đi ngủ. Anh bảo, được rồi, chút nữa Bố lên. Chị nằm đọc sách, chờ anh ...

Lâu sau anh lên, anh ngạc nhiên nhìn chị mà ánh mắt không vui chút nào ... Anh nhủ mầy, nói khê:

- Từ giờ trở đi, đừng chờ Bố đi ngủ nữa. Buồn ngủ thì cứ ngủ trước đi, chờ làm gì. Phải tập tự lập cho quen đi.

Rồi anh tắt đèn, nhắm mắt lại.

Chị nằm cạnh anh mà tưởng như đang nằm cạnh một người đàn ông xa lạ nào khác chưa từng một ngày chia sẻ vui buồn mặn ngọt với mình. Chị với tay lần tìm bàn tay anh dưới chân. Anh nắm tay chị lại, siết nhẹ nhẹ, xoay mình qua đặt một nụ hôn rất mỏng lên trán chị, rồi dần thiếp trôi vào giấc ngủ an bình riêng tư.

Từ hôm đó trở đi, đi đâu ra ngoài, có dịp gặp người đàn ông nào, chị cũng chặn lại hỏi:

- Nếu ông có vợ, và mỗi ngày vợ ông đều chung thủy ngồi chờ cơm ông sau một ngày ông đi làm về trễ và mệt nhọc, thì ông cảm thấy ra sao, hạnh phúc hay khó chịu, ông sẽ vui hay sẽ buồn?

Lẽ dĩ nhiên, với chị, người đàn ông nào cũng trả lời một cách hết sức lịch sự là ông ta sẽ rất hạnh phúc với tấm lòng yêu thương, chung thủy mà vợ mình đã dành cho mình. Rồi khi nghe chị hỏi tiếp, tại sao ông vui, tại sao ông thấy hạnh phúc khi vợ ông ngồi chờ cơm ông như vậy?

Người nào cũng khờn khéo trả lời, bởi vì như thế thì tôi biết

được là vợ tôi yêu tôi nhiều lắm, chăm lo cho tôi nhiều lắm. Có người còn bông đùa với chị rằng, nếu bà tìm thấy đầu ra được người con gái nào thời nay mà hằng đêm còn sẵn sàng ngồi chờ cơm chồng như thế thì bà làm ơn báo cho tôi biết để tôi sẽ đem một cỗ xe song mã đến rước ngay cô ấy về nâng khăn sửa túi cho tôi ...

Nhưng một hôm, có một người đàn ông, người ấy đã không lịch sự hay khôn khéo như vậy khi trả lời những câu gặng hỏi của chị. Người ấy đã chau mày, bực bội hỏi lại chị:

- Chờ làm gì? Đến giờ thì ăn trước đi chứ sao lại phải ngồi đó mà chờ ... Cứ bám lấy chồng suốt ngày như thế thì làm sao ai mà sống nổi được?

Người đàn ông đó, không ai khác hơn là anh.

4.

Biết anh đã quyết lòng như vậy nên chị không muốn gặng hỏi thêm nữa. Hôm nào chờ được thì chị chờ. Hôm nào không thì thôi. Anh vẫn giữ thói quen tiếp thức ăn vào bát cho chị khi có chị ngồi cùng, nhưng những miếng cơm, lát rau, khoanh trứng chị đưa vào miệng thường nghẹn lại ở cổ, như chị đang ăn cá, mắc phải xương. Cuống cổ nghẹn xương và trái tim rất bóng cùng nhau hợp lại, làm cho chị thấy đau thốn ở hai bên thái dương, buốt lên đến óc.

Buổi tối đi ngủ cũng thế, hôm nào chờ được thì chị chờ, hôm nào không thì thôi. Anh lên giường trễ, vẫn giữ thói quen kéo chăn lên đắp kín vai chị, hôn lên trán chị, chúc ngủ ngon. Anh vẫn ôm ngang người chị, hoặc để cho chị rúc mặt vào ngực anh, rúc đầu vào dưới nách anh.

Nhưng cũng có những hôm, rất ư vô cớ, anh lộ vẻ cau có và nhắc lại với chị rằng đôi thì cứ ăn trước, buồn ngủ thì cứ đi ngủ trước, đừng bám chặt lấy anh quá nữa, hãy để cho anh có chút thời giờ được thở, và được yên ...

Nghe anh than vãn, chị nín thở, nằm yên!

Chuyện gì đã xảy đến với anh, đã làm cho anh thay đổi? Cho lòng anh thay đổi? Chị không tài nào đoán được, nhưng chị sợ hãi câu trả lời, và mơ hồ, chị nghe thấy tiếng tim mình rạn bẻ ra làm đôi, mè vụn văng tung toé.

5.

Chị không ngồi chờ cơm anh. Không nằm chờ anh đi ngủ. Chị lúi thủi ra vào làm chiếc bóng của một người vợ có chồng muốn được yên. Cho đến một hôm, khi trở về nhà, anh không cả tìm thấy ra được chiếc bóng của chị trên tường nữa!

Anh bỏ bữa cơm tối.

Anh bắt đầu hốt hoảng đi tìm.

Khay cơm tươm tất trên bàn được chị sắp xếp đẹp như một món quà bài trí. Món xào, món mặn, món canh. Lúc nào cũng y như thế, hiếm khi nào thiếu. Nhưng anh ngạc nhiên nhìn thấy trên chiếc khay vuông vẫn ấy, đôi đũa mun thường ngày anh vẫn dùng, tối hôm nay, chỉ còn lại có một chiếc. Chờ vợ.

Vợ chồng, như đùa có đôi.

Chị vẫn thường hay nói với anh, hay hát với anh câu đó.

Trên chiếc khay cơm tươm tất, chị để lại mẫu giấy nhỏ, bảo là lúc nào chị cũng rất yêu anh cho dù có những lúc, chị đã không hiểu được anh, đã không đủ khôn ngoan, không đủ khéo léo để mang được đến cho anh sự vừa ý. Chị xin lỗi anh, nhưng chị bảo chị tin rằng: tình yêu của anh dành cho chị lúc nào cũng rất tràn đầy, cũng luôn ở đó, cho dù những bận bịu, những eo sèo, những xáo trộn, những sóng gió, và có thể cả những quyền rũ khác của cuộc đời đã làm cho anh có lúc quên đi.

Chỉ thoáng quên thôi, chứ chưa từng bao giờ mất.

Chưa từng. Chưa hề!

Lúc nào cũng rất tròn đầy. Cũng luôn ở đó!

Anh nhắm lại những lời chị viết rồi thoáng chốc, anh bỗng sực nhớ lại tất cả. Không! Thật ra đó là những lời chính anh đã từng dặn dò, nhắc nhở chị, đã từ lâu, trong câu truyện cổ tích mà anh đã nhiều lần kể cho chị nghe về ông lão già và đứa bé con dắt tay nhau đi mò ngọc trai đáy giếng, nào ngờ cuối cùng, họ lại tìm thấy ra được ngọc trai ở ngay trong đáy chiếc túi áo đã sờn của mình. Y như chuyện kể cùng từ trong một tạng kinh xưa!

Nhìn chiếc đũa mun lẻ bạn, lòng anh thất lại, tái tẻ ...

6.

Rồi anh đi tìm chị ...

Chị chẳng đi đâu xa, nhưng không hiểu sao anh tìm không thấy!

Chẳng ai tìm thấy!

Đura-bé-đi-lạc của anh ...

Chị ra ngoài bờ hồ ở ngoại ô thành phố ngồi, nhìn cây rừng chung quanh lơ mơ chìm vào trong bóng tối. Chị nhớ lại một câu hát không biết của ai ... Nhìn rừng cây, thấy đời người ...

Mùa qua mùa. Rừng cây xanh tươi rồi tàn úa. Khô héo rồi lại đâm chồi. Đời người không mấy khác. Chị chỉ định ra đó ngồi ngắm rừng cây và nhìn lại cuộc đời mình. Rồi đến sáng ra, chị sẽ trở về nhà, và sẽ nói với anh rằng, nếu thật lòng anh muốn được yên, thì chị sẽ để cho anh được yên, và chị sẽ quay trở lại vào trong rừng cây đó.

Bấy giờ là mùa thu ...

Rừng cây đang nhuộm màu thu phong, hiển lộ những màu sắc rực rỡ và kỳ diệu rải đều lên trên tấm lòng tràn ngập yêu thương của chị khi chị ngồi nhớ về anh, nhớ về những kỷ niệm rất tươi hồng, và nhớ về tất cả những nơi chốn và những khu rừng khác nhau mà hai vợ chồng đã cùng dắt tay nhau đi qua.

Về đêm, trời bắt ngờ trở gió. Gió ào ào. Gió phàn phật. Gió cắt thịt da ...

Chị chỉ định ngồi qua một đêm như thế, rồi về.

Nhưng đến sáng ra, khi anh tìm thấy chị thì cả thân người chị đã đông lại thành như một tảng băng sơn.

Anh dụi mặt anh vào đôi má giá băng của chị. Hôn lên môi chị, lên trán chị, lên mắt chị. Lên những ngón tay cứng buốt. Lên những ngón chân. Anh thì thào vào tai chị:

- Bỏ đây! Bỏ đang ở sát cạnh đây ...

Chị không cựa mình.

Anh lại gọi, giọng anh lạc đi:

- Tỉnh dậy đi cưng ... Tỉnh dậy đi cưng ...

Mắt chị vẫn nhắm nghiền. Khuôn mặt sững ra, lạnh băng.

Bất giác anh rung mình, rồi anh vội vàng bế xốc chị lên, tay anh vô tình chạm phải một vật gì rất cứng từ trong chiếc áo ấm của chị chọc ra.

Anh lôi nó ra khỏi túi áo chị ...

Chiếc đĩa mun còn thiếu của anh!

Anh nhớ đến khay cơm thơm tắt vẫn còn chung thủy đợi anh ở nhà từ đêm hôm trước. Và anh khóc, nước mắt lặng lẽ rơi như là mùa thu rơi. Anh cúi xuống ôm ghì lấy chị vào lòng, nước mắt anh lại ứa thành dòng.

7.

Rồi anh lập lại những lời chị đã viết trên mẩu giấy nhỏ kẹp giữa khay cơm, cũng chính những lời từ đáy tim anh, trong câu chuyện cổ tích mà anh đã nhiều lần kể cho chị nghe về ông lão già và đứa bé con dắt tay nhau đi mò ngọc trai đáy giếng. Đáy giếng không có, mà chiếc túi áo đã sờn luôn luôn sẵn có, ông lão già và đứa bé con liền hân hoan dắt tay nhau quay về ...

Lần nào cũng thế, câu chuyện anh kể luôn luôn chấm dứt ở đó sau khi anh đã lừa bàn tay to và ấm của mình vào tóc chị, ngấm chị lâng lâng thiếp vào trong một giấc mộng trẻ thơ, nơi có ông lão già và đứa bé con đang khoác tay nhau bước đi trên một con đường thênh thang uốn lượn. Con đường trải ra như lụa, uốn lượn như sóng cả, vắng vạc những trăng và sao ...

- Chỉ thoáng quên thôi, chứ chưa từng bao giờ mất ...Chưa hề! Lúc nào cũng rất tròn đầy, cũng luôn ở đó ... Cưng có nghe không?

Mơ hồ, anh biết là chị đang lắng nghe. Lắng lòng nghe ...

Những lời anh nói nghe như tiếng tuôn chảy của một giòng sông đang tuôn chảy ... phẳng phẳng, cuộn cuộn về nguồn. Không tảng đá, không ngọn núi, không một trở lực nào có thể ngăn cản được! Nước tiếp tục tuôn, vượt đá, vượt núi, vượt hết thảy mọi thử thách, mọi chướng ngại, một lòng chảy xô về biển cả.

Ở đó, tình nghĩa vợ chồng nở hoa.

- Vừa khi ấy, ánh sáng tinh khôi, trắng lóa của ban mai bắt đầu rải những nhiệm màu lên trên khuôn mặt chị. Lên mắt, lên má, lên những ngón tay. Lên những ngón chân.

Trái tim của chị chợt mình trở lại. Rất sẽ sàng.

Và đôi môi chị bất chợt mấp máy. Rồi chị mỉm miệng cười êm ái, với anh ...>

Với riêng anh.

Nơi khoe mắt vẫn đang nhắm nghiền của chị bỗng từ từ ứa ra một hạt nước tròn xoe, trong vắt, lóng lánh như thủy tinh. Hạt nước ngời ngời trong vắt ấy còn đẹp hơn là cả một hột ngọc trai gấp vạn nghìn lần, anh thầm nghĩ thế.

Không còn một thứ tiếng động nào khác xen vào từ sau đó nữa!

Chỉ còn lại sức chảy mãnh liệt của một giòng sông đang vượt đá, vượt núi, và ... nụ cười của chị cho anh, cùng với chiếc khay cơm vẫn nằm chung thủy đợi anh ở nhà.

Từ bấy lâu nay ...

Từ đêm hôm trước ...

Diễm-Âu
(11/2000)